

Bába Iván

LÓRINCZ CSABÁRA EMLÉKEZVE

Tudjuk, por és hamu vagyunk. Ha valamelyik szervünk leáll, porhüvelyünk megszűnik működni. Erre mondják, hogy ‘meghalunk’. Tudjuk, a hívő ember lelke a mennybe száll, ahol találkozik Teremtőjével, és örök békességre lel.

De mi történik a szellemmel? Mivé lesz az a sok-sok tudás, tapasztalat, felismerés, amit életünk során összegyűjtünk, csiszolgatunk, rakosgatunk, elemezgetünk? Mindez mivé lesz akkor, amikor a szív lüktetése megszűnik?

Az emberéletnek természetes íve van, ciklusai vannak. Számon tarthatjuk az alapozás, a vetés időszakát, a virágzás és termés idejét, majd a begyűjtését, az aratását, s végül a pihenését. A szerencsésebbek végigélik e korszakokat, s megnyugodva, az elvégzett munka tudatában térnek örök nyugovóra. Nehéz azonban megbékélni azszal, hogy valaki éppen a termés korszakába ért, amikor magához szólította az Úr.

Negyvenkilenc éves volt. Azon értelmiségiek közé tartozott, akik többet olvasnak, mint amennyit írnak, s gondolkodnak, mielőtt megszólalnak. Egész életében olvasott és gondolkodott. Próbálta megérteni a világ működését, a globális politikát, és igyekezett helyet találni benne a magyarságnak. Igazi nemzeti demokrata volt. Hiányozni fog kritikus szelleme, fanyar humora, makacs következetessége. És fáradhatatlan tenni akarása.

Nincs folyóméterekben számon tartható életműve. Mert legtöbb gondolatát nem nagy ívű tanulmányokban, monográfiákban, még csak nem is publicisztikai írásokban tette közzé, hanem önzetlenül átnyújtotta szűkebb közösségének, a Fidesznek, és a tágabbnak, a magyar nemzeti politikának. Legértékesebb gondolatai ott rejlenek – immár örökre – a Fidesz vezető politikusainak megnyilatkozásáiban, a párt- és kormányprogramokban, a tárgyalási tematikákban, összefoglalókban, értékelésekben. Ott rejlenek a Budapest Analyses 187 hírlevelében. Sorsa a szolgáló értelmiségi sorsa volt. Mivel állandóan a közügyekért dolgozott, nem volt ideje életművet

írni. Életműve beépült a Fidesz és a magyar politika épületébe. A magyar nemzetpolitikába.

Ez történik a szellemmel. Így maradhat meg a felhalmozott és önzetlenül szétosztott tudás, itt keresendőek a vágyak és célok. A szellem – talán – így lehet örök. Mert – Arany János szavaival – ‘nem hal meg az, ki milliókra költi/dús élte kincsét, ámbár napja múl,/hanem lerázván, ami benne földi,/egy éltető eszmévé finomul.’